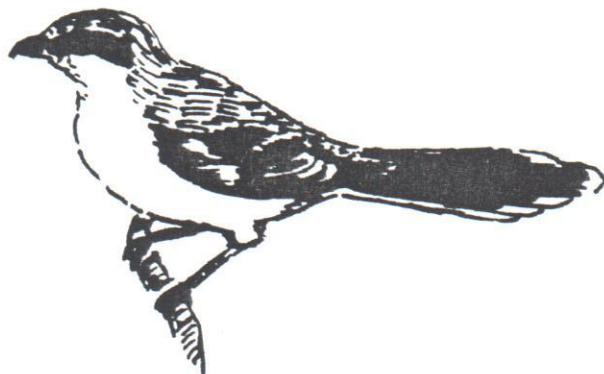

88283

BJK/A 1969

L.E.

V A R F Å G L A R O C H Ä N G L A V A K T

Den 6 april 1955 såg Arne Persson och jag en varfågel på Gnienängarna. Vad jag kan förstå så här efteråt var observationen en sensation, ansåg vi. Detta var i den absoluta början av min fågelskådarbana och Arne hade bara skådat i några år.

Med denna varfågelsbakgrund kanske ni bättre kan förstå mitt handlande den 2 april två år senare.

Denna dag gick jag som vanligt efter skolans slut en sväng nedåt Gnien för att kontrollera vårens antågande. Enligt anteckningarna fanns fortfarande två raphöns kvar uppåt Gärdsbackarna. Skrattnåsar, lärkor och tofsvipor surrade över Långgrunda och i den öppna ån låg omkring 1.000 änder. För att bättre kunna se ändarna, tänkte jag gå ut på Brunnströmshalvön. Isen på Brunnströmsviken var

emel
seda
Udde
vitt
fåg
Jag
nu
gäl
vin
hål
den
des
Mor
ock
vas
gjo
att
flö
Far
mot
jag
set
så
ut
var

emellertid dålig - angelfisket hade slutat för en vecka sedan - så jag måste gå genom Myrskogen runt viken ut på Udden.

Jag hann emellertid inte ända ut förrän två långstjärtade, vitbröstade fåglar i asptopparna fick mig att stanna - varfåglar. TVÅ varfåglar! Vilken sensation i lilla Ramnäs. Jag säger som Sören "Vilken obbs, grabbar!" Men vem skulle nu tro en färsk fågelskådare, som sett två varfåglar. Här gällde det att skaffa vittnen och det fort innan de lyfta vingen.

I den lycksaliga berusningen springer jag, vad tygen håller, rätt över Brunnströmsviken. Som ni förstår höll den nästan obefintliga isen - annars hade ni inte läst dessa rader. Detta kan jag inte förstå. När Stake och Morling plockat upp angeldonen för säsongen, då brukar också isen vara försvunnen. Visserligen kan den bära genom vassarna på morgonkulan efter nattkylan, men när dagsmejan gjort sitt brukar ålning medelst hasning vara enda sätt att ta sig i land.

Över detta pipiga, poriga, som skulle föreställa is, flög alltså mina fötter denna soliga, smältande eftermiddag. Farten höll i sig ända till Lillån, men där måste luta mig mot en asp och pusta.

Så kommer Arne över Bryggeriängarna. Pladdrande berättar jag den stora nyheten för honom. Då talar han om att han sett en varfågel den 15 mars och att det kanske inte är så märkvärdigt. Men för artighets skull så följer han mig ut på halvön (vi rundar viken), bara för att finna att varfåglarna försvunnit.

Jag undrar om inte de där vita varfåglarna i asptopparna

L. E.

V A K T

g en varfågel
efteråt var
var i den
Arne hade bara

ttre kan förstå

lans slut en
s antågande.
rapphöns kvar
h tofsvipor
låg omkring
a, tänkte jag
römsviken var

var ett par änglar på jordafärd? En annan möjlighet för min räddning är, att jag hade stora stövlar med enorm bäryta - jämförbara med rörhönsens jättefötter. En tredje metod, som jag i sen tid praktiserat över Sarvesjokk i Sarek är tänkbar - men knappast möjlig. Teoretiskt skulle man kunna tänka sig, att springa över ett vattendrag torrskodd. Det gäller bara att dra upp stövlarna ur vattnet så snabbt att inget vatten hinner rinna in. Detta fordrar bottenkänning - alltså grunda vattendrag. På tunn is gäller liknande regler. Huvudsaken är bara att man hela tiden håller en fot i luften. Detta sker genom att man undan för undan lyfter det bakre benet, så fort det främre snuddar vid iskorpan. Är metoden tillämpbar i livräddningssammanhang? Bäst att öva mycket på grunt vatten först. Trots allt så tror jag mest på änglarna.

Efter denna lyckliga april dag vid fjorton års ålder har jag, Arne och Lennart sett varfågel 53 gånger i Ramnäs-trakten. Den är alltså ingenting, att sätta livet på spel för.

Bertil Eriksson

